

Dokument z posiedzenia

A8-0223/2017

13.6.2017

SPRAWOZDANIE

w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Marine Le Pen
(2017/2021(IMM))

Komisja Prawna

Sprawozdawca: Sajjad Karim

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT DECYZJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	6
INFORMACJE O PRZYJĘCIU SPRAWOZDANIA W KOMISJI PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ.....	12

PROJEKT DECYZJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Marine Le Pen (2017/2021(IMM))

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Marine Le Pen przekazany w dniu 9 grudnia 2016 r. przez prokuratora generalnego przy Sądzie Apelacyjnym w Aix-en-Provence Pascala Guinota i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 19 stycznia 2017 r.,
 - po zaproszeniu Marine Le Pen do złożenia wyjaśnień w dniach 29 maja i 12 czerwca 2017 r. zgodnie z art. 9 ust. 6 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 8 i 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
 - uwzględniając wyroki wydane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniach 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r.¹,
 - uwzględniając art. 23 akapit pierwszy, art. 29 akapit pierwszy, art. 30, art. 31 akapit pierwszy ustawy z dnia 29 lipca 1991 r., art. 93-2 i 93-3 ustawy z dnia 29 lipca 1982 r.,
 - uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0223/2017),
- A. mając na uwadze, że prokurator przy sądzie apelacyjnym skierował wniosek o uchylenie immunitetu posłanki do Parlamentu Europejskiego Marine Le Pen w związku z postępowaniem w sprawie zarzutu popełnienia przestępstwa;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 8 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej wobec członków Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego, ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych,
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej w trakcie sesji Parlamentu Europejskiego posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swojego państwa z immunitetów

¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., *Wagner/Fohrmann i Krier*, 101/63, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r., *Wybot/Faure i inni*, 149/85, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r., *Mote/Parlament*, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., *Marra/De Gregorio i Clemente*, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., *Gollnisch/Parlament*, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Sądu z dnia 6 września 2011 r., *Patriciello*, C-163/10, ECLI:EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., *Gollnisch/Parlament*, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23.

przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;

- D. mając na uwadze, że zgodnie z art. 26 akapit drugi francuskiej konstytucji członek parlamentu nie może być aresztowany ani poddany pozbawieniu lub ograniczeniu wolności w sprawach dotyczących zbrodni lub występku bez zgody prezydium izby, do której należy, oraz że zgoda taka nie jest wymagana w przypadku schwytania na gorącym uczynku lub skazania prawomocnym wyrokiem;
- E. mając na uwadze, że Marine Le Pen została oskarżona o publiczne zniesławienie obywatela sprawującego funkcję publiczną, co stanowi przestępstwo przewidziane w prawie francuskim, a mianowicie w art. 23 akapit pierwszy, art. 29 akapit pierwszy, art. 30, art. 31 akapit pierwszy ustawy z dnia 29 lipca 1991 r., art. 93-2 i 93-3 ustawy z dnia 29 lipca 1982 r.;
- F. mając na uwadze, że w dniu 28 lipca 2015 r. Christian Estrosi złożył u dziekana sędziów śledczych w Nicei zawiadomienie o przestępstwie połączone z powództwem adhezyjnym przeciwko Marine Le Pen pod zarzutem publicznego zniesławienia obywatela sprawującego kadencyjną funkcję publiczną; Christian Estrosi stwierdził, że w dniu 3 maja 2015 r. w programie *Le Grand Rendez-Vous*, który wyemitowano jednocześnie w iTÉLÉ oraz Europe 1, Marine Le Pen wygłosiła twierdzenia lub insynuacje, które naruszają jego cześć i dobre imię:

„Proszę posłuchać. Wiem, że Christian Estrosi finansował UOIF (Unia Islamskich Organizacji Francji), że został skazany w trybie administracyjnym za wynajęcie lokalu na meczet UOIF za tak niski czynsz, że nawet sąd administracyjny go ukarał. W istocie pokazuje to, w jaki sposób ci merowie nielegalnie finansują meczety, naruszając ustawę z 1905 r. Jeżeli kogoś złapie się na gorącym uczynku dogadzania swojej klienteli ze wspólnoty wyznaniowej, to oczywiście ktoś taki musi bardzo głośno krzyczeć i szokować, ale ja nie przywiązuję wagi do słów, ale do czynów...”; w odpowiedzi na pytanie prowadzącego wywiad „Zatem p. Estrosi jest sprzymierzeńcem dżihadystów?” Marine Le Pen miała stwierdzić: „Pomoc, udostępnianie środków i wsparcie. Pomaganie islamskiemu fundamentalizmowi w osiedlaniu się, upowszechnianiu i rekrutacji sprawia, że – istotnie – z moralnego punktu widzenia ponosi się zań pewną współodpowiedzialność”;

- G. mając na uwadze, że Marine Le Pen dwukrotnie zaproszono do udzielenia wyjaśnień zgodnie z art. 9 ust. 6 Regulaminu; mając jednak na uwadze, że nie skorzystała z możliwości przedstawienia swoich uwag właściwej komisji;
- H. mając na uwadze, że zarzucany czyn nie ma bezpośredniego lub oczywistego związku z wykonywaniem przez Marine Le Pen mandatu posłanki do Parlamentu Europejskiego, a jej wypowiedź nie dotyczy opinii lub stanowiska zajętego przezeń w głosowaniu w czasie wykonywania obowiązków posłanki do Parlamentu Europejskiego do celów art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej;
- I. mając na uwadze, że przy uwzględnieniu art. 8 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej zarzuty wyraźnie nie mają związku z przysługującym Marine Le Pen mandatem posłanki do Parlamentu Europejskiego, lecz odnoszą się do działań o charakterze wyłącznie krajowym lub regionalnym, oraz mając na uwadze, że dlatego nie stosuje się art. 8;

- J. mając na uwadze, że uchylić można tylko immunitet objęty art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej;
- K. mając na uwadze, że przy uwzględnieniu art. 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej nie ma podstaw, by podejrzewać, że wniosek o uchylenie immunitetu złożono z myślą o utrudnieniu parlamentarnej działalności Marine Le Pen lub z zamiarem zaszkodzenia jej politycznej działalności (*fumus persecutionis*);
 - 1. postanawia uchylić immunitet Marine Le Pen;
 - 2. zobowiązuje przewodniczącego do niezwłocznego przekazania niniejszej decyzji wraz ze sprawozdaniem właściwej komisji właściwemu organowi we Francji oraz Marine Le Pen.

UZASADNIENIE

1. Kontekst

Na posiedzeniu w dniu 19 stycznia 2017 r. przewodniczący ogłosił zgodnie z art. 9 ust. 1 Regulaminu, że w dniu 9 grudnia 2016 r. otrzymał pismo od prokuratora generalnego przy Sądzie Apelacyjnym w Aix-en-Provence Pascala Guinota z wnioskiem o uchylenie immunitetu Marine Le Pen.

Prokurator generalny przy Sądzie Apelacyjnym w Aix-en-Provence złożył przedmiotowy wniosek po otrzymaniu wniosku o uchylenie immunitetu, jaki złożyła wiceprezes ds. śledczych w sądzie wielkiej instancji w Nicei p. Tallone.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 Regulaminu przewodniczący przekazał wniosek Komisji Prawnej.

Wniosek o uchylenie immunitetu Marine Le Pen złożono na tej podstawie, że rozsądnie można podejrzewać, iż Marine Le Pen popełniła przestępstwo zniesławienia obywatela sprawującego funkcję publiczną, przewidziane w art. 23 akapit pierwszy, art. 29 akapit pierwszy, art. 30, art. 31 akapit pierwszy ustawy z dnia 29 lipca 1991 r., art. 93-2 i 93-3 ustawy z dnia 29 lipca 1982 r.

Zgodnie z art. 23 akapit pierwszy ustawy z dnia 29 lipca 1881 r. „Współwinne czynu zabronionego są osoby, które słowem, krzykiem lub groźbą w miejscu publicznym lub podczas spotkania publicznego, w piśmie, druku, rysunku, grafice, obrazie, symbolu, ilustracji lub na innym nośniku pisemnym, w słowie lub obrazie upowszechnianym odpłatnie lub bezpłatnie, wystawionym na sprzedaż lub eksponowanym w miejscu publicznym lub miejscu spotkań publicznych, lub za pomocą transparentów lub plakatów wystawionych na widok publiczny bądź w jakikolwiek inny sposób komunikacji publicznej drogą elektroniczną, bezpośrednio przyczyniają się do sprowokowania sprawcy lub sprawców do popełniania danego czynu, o ile sprawca lub sprawcy przystąpili do jego popełnienia”.

Zgodnie z art. 29 akapit pierwszy ww. ustawy „Kto pomawia inną osobę, naruszając jej honor lub dobre imię, dopuszcza się zniesławienia. Bezpośrednia publikacja lub zwielokrotnianie takiego pomówienia podlega karze, nawet jeżeli ma ono formę przypuszczającą lub dotyczy osoby lub podmiotu niewskazanego imiennie, lecz umożliwia ustalenie tożsamości takiej osoby lub podmiotu na podstawie treści wypowiedzi, okrzyków, gróźb, na piśmie lub w druku, transparentów lub plakatów objętych dochodzeniem”. Ponadto zgodnie z art. 30 i art. 31 akapit pierwszy „Zniesławienie popełnione środkami z art. 23 w stosunku do sądów, trybunałów, armii lądowej, marynarki wojennej lub wojsk lotniczych, instytucji i organów administracji publicznej podlega karze grzywny w wysokości 45 000 EUR”, „tej samej karze podlega zniesławienie popełnione tymi samymi środkami wobec Prezydenta Republiki, jednego lub większej liczby członków ministerstwa, jednego lub większej liczby członków jednej lub drugiej izby parlamentu, funkcjonariusza publicznego, osoby pełniącej urząd publiczny, duchownego jednego z wyznań finansowanych przez państwo, obywatela sprawującego funkcję lub urząd publiczny o charakterze kadencyjnym lub stałym, ławnika lub świadka w związku z jego zeznaniami. Wszelkie słowa obraźliwe, pogardliwe lub obelżywe, które nie zawierają żadnego zarzutu, stanowią zniewagę”.

Artykuły 93-2 i 93-3 ustawy z dnia 29 lipca 1982 r. brzmią następująco: „Serwis publicznej komunikacji drogą elektroniczną musi posiadać dyrektora ds. publikacji. Jeżeli dyrektorowi

ds. publikacji przysługuje immunitet parlamentarny na warunkach przewidzianych w art. 26 konstytucji i w art. 9 i 10 Protokołu z 8 kwietnia 1965 roku w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich, wyznacza współdyrektora ds. publikacji spośród osób, którym nie przysługuje immunitet parlamentarny, a jeżeli serwis obsługuje osoba prawna – spośród członków stowarzyszenia, zarządu lub zarządców, w zależności od formy osoby prawnej. Współdyrektora ds. publikacji wyznacza się w terminie jednego miesiąca od daty, od której dyrektorowi ds. publikacji przysługuje immunitet, o którym mowa w poprzednim akapicie. Dyrektor i ewentualnie współdyrektor ds. publikacji są pełnoletni, korzystają z praw obywatelskich i nie mogą być pozbawienie praw obywatelskich w drodze wyroku sądowego. Na zasadzie odstępstwa małoletni, który ukończył szesnasty rok życia, może zostać powołany na stanowisko dyrektora lub współdyrektora ds. publikacji realizowanej w ramach wolontariatu. Rodzice małoletniego, który ukończył szesnaście lat i który został powołany na stanowisko dyrektora lub współdyrektora ds. publikacji, nie ponoszą odpowiedzialności na podstawie art. 1242 kodeksu cywilnego, chyba że ten małoletni popełnił czyn skutkujący jego własną odpowiedzialnością cywilną na warunkach przewidzianych przez ustawę z dnia 29 lipca 1881 r. o wolności prasy. Wszystkie przewidziane prawem obowiązki dyrektora ds. publikacji stosuje się do współdyrektora ds. publikacji.

Jeżeli usługę świadczy osoba prawna, dyrektor ds. publikacji jest prezesem zarządu, zarządcą lub przedstawicielem, w zależności od formy osoby prawnej. Jeżeli usługę świadczy osoba fizyczna, dyrektor ds. publikacji jest tą osobą fizyczną” oraz: „jeżeli czyn przewidziany w rozdziale IV ustawy z 29 lipca 1881 r. o wolności prasy popełniono za pomocą środka komunikacji publicznej drogą elektroniczną, dyrektor ds. publikacji lub – w przypadku przewidzianym w art. 93-2 akapit drugi niniejszej ustawy – współdyrektor ds. publikacji odpowiada jako główny sprawca, jeżeli zarzucana treść została opracowana przed jej upublicznieniem. W przeciwnym za głównego sprawcę uznaje się autora treści, a w jego braku – producenta. Jeżeli oskarżony zostanie dyrektor lub współdyrektor ds. publikacji, autor odpowiada za współsprawstwo. Za współsprawcę można również uznać osobę, do której stosuje się art. 121-7 kodeksu karnego. Jeżeli czyn zabroniony wynika z treści komunikatu skierowanego przez internautę do internetowego serwisu komunikacji publicznej i upublicznionego przez ten serwis w wyraźnie określonej przestrzeni dla treści osobistych, dyrektor lub współdyrektor ds. publikacji nie odpowiada karnie jako główny sprawca, jeżeli ustalono, że faktycznie nie wiedział o treści przed jej upublicznieniem lub jeżeli od chwili, w której się o niej dowiedział, podjął niezwłoczne działania, aby tę treść usunąć”.

Zgodnie z informacjami udzielonymi przez prokuratora generalnego, w dniu 28 lipca 2015 r. Christian Estrosi złożył u dziekana sędziów śledczych w Nicei zawiadomienie o przestępstwie połączone z powództwem adhezyjnym przeciwko Marine Le Pen pod zarzutem publicznego zniesławienia obywatela sprawującego kadencyjną funkcję publiczną; Christian Estrosi stwierdził, że w dniu 3 maja 2015 r. w programie *Le Grand Rendez-Vous*, który wyemitowano jednocześnie w iTÉLÉ oraz Europe 1, Marine Le Pen wygłosiła twierdzenia lub insynuacje, które naruszają jego cześć i dobre imię: „*Proszę posłuchać. Wiem, że Christian Estrosi finansował UOIF (Unia Islamskich Organizacji Francji), że został skazany w trybie administracyjnym za wynajęcie lokalu na meczet UOIF za tak niski czynsz, że nawet sąd administracyjny go ukarał. W istocie pokazuje to, w jaki sposób ci merowie nielegalnie finansują meczety, naruszając ustawę z 1905 r. [...] Pomoc, udostępnianie środków i wsparcie. Pomaganie islamskiemu fundamentalizmowi w osiedlaniu się, upowszechnianiu i rekrutacji sprawia, że z moralnego punktu widzenia ponosi się zań pewną*

współodpowiedzialność”.

Ponadto Marine Le Pen została dwukrotnie wezwana na przesłuchanie, ale powiadomiła sąd za pośrednictwem pełnomocnika, że jako posłanka do PE korzysta z immunitetu.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Kasacyjnego (Cass. Crim. 26 maja 1992 r.) sąd będzie miał za zadanie wyłącznie przeprowadzenie wstępnego przesłuchania autorki ww. wypowiedzi, ponieważ w sprawach z zakresu prawa prasowego sędzia śledczy nie jest właściwy do zbierania czy dopuszczania dowodów na prawdziwość zniesławienia. W związku z tym konieczne jest uchylenie immunitetu parlamentarnego Marine Le Pen, żeby po prostu umożliwić Sądowi Apelacyjnemu w Aix-en-Provence przystąpienie do wstępnego przesłuchania w tej sprawie.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 Regulaminu przewodniczący przekazał ten wniosek Komisji Prawnej. Zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu Komisji Prawna zaprosiła Marine Le Pen do udzielenia wyjaśnień dnia 29 maja i 12 czerwca 2017 r.

2. Przepisy i procedury dotyczące immunitetu posłów do Parlamentu Europejskiego

Artykuły 8 i 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej brzmią następująco:

Artykuł 8

Wobec członków Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego, ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych.

Artykuł 9

Podczas sesji Parlamentu Europejskiego jego członkowie korzystają:

- a. na terytorium swojego państwa — z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;*
- b. na terytorium innego państwa członkowskiego - z immunitetu chroniącego przed zatrzymaniem oraz immunitetu jurysdykcyjnego.*

Immunitet chroni także członków podczas ich podróży do i z miejsca, gdzie odbywa się posiedzenie Parlamentu Europejskiego.

Nie można powoływać się na immunitet w przypadku, gdy członek został schwytany na gorącym uczynku i nie może on stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament Europejski prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregośkolwiek ze swoich członków.

Artykuł 6 ust. 1 i art. 9 Regulaminu Parlamentu Europejskiego brzmią następująco:

Artykuł 6 *Uchylenie immunitetu*

1. Każdy wniosek o uchylenie immunitetu jest oceniany zgodnie z art. 7, 8 i 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 5 ust. 2 Regulaminu.

Artykuł 9 *Procedury dotyczące immunitetu*

1. Każdy wniosek o uchylenie immunitetu posła skierowany do Przewodniczącego przez właściwy organ państwa członkowskiego lub wniosek o wyrażenie zgody na skorzystanie z immunitetu i przywilejów skierowany przez posła lub byłego posła jest ogłaszany na posiedzeniu plenarnym oraz przekazywany właściwej komisji.

2. Za zgodą zainteresowanego posła lub byłego posła wniosek może złożyć inny poseł, który został upoważniony do reprezentowania zainteresowanego posła lub byłego posła na wszystkich etapach postępowania.

Posel, który reprezentuje zainteresowanego posła lub byłego posła, nie uczestniczy w podejmowaniu decyzji przez komisję.

3. Wnioski o uchylenie immunitetu lub o wyrażenie zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetu są rozpatrywane przez komisję niezwłocznie, lecz z uwzględnieniem ich względnej złożoności.

4. Komisja przedstawia wniosek dotyczący uzasadnionej decyzji zawierający zalecenie przyjęcia lub odrzucenia wniosku o uchylenie immunitetu lub skorzystanie z immunitetu i przywilejów. Nie dopuszcza się składania poprawek. W przypadku odrzucenia wniosku, uważa się za przyjętą decyzję przeciwną.

5. Komisja może zwrócić się do właściwego organu o udostępnienie wszelkich informacji, które uzna za niezbędne do ustalenia zasadności uchylenia immunitetu lub skorzystania z niego.

6. Zainteresowany poseł ma możliwość udzielenia wyjaśnień i może przedłożyć wszelkie dokumenty lub inne dowody pisemne, które uzna za istotne.

Posel nie uczestniczy w debacie nad wnioskiem o uchylenie jego immunitetu lub dotyczącym go wnioskiem o wyrażenie zgody na skorzystanie z immunitetu, z wyjątkiem samego wysłuchania.

Przewodniczący komisji kieruje do posła zaproszenie do udzielenia wyjaśnień z podaniem dnia i godziny. Posel może zrezygnować z prawa do udzielenia wyjaśnień.

Jeżeli poseł nie stawia się na wysłuchanie na podstawie tego zaproszenia, uznaje się, że zrezygnował z prawa do udzielenia wyjaśnień, chyba że zwróci się on o usprawiedliwienie jego niestawienia się w zaproponowanym dniu i godzinie, podając powody. Przewodniczący komisji podejmuje decyzję o przyjęciu wniosku o

usprawiedliwienie na podstawie podanych powodów i od tej decyzji nie ma odwołania.

Jeżeli przewodniczący komisji postanowi przyjąć wniosek o usprawiedliwienie, kieruje do posła zaproszenie do udzielenia wyjaśnień z podaniem innego dnia i godziny. Jeżeli poseł nie stawia się pomimo drugiego zaproszenia do udzielenia wyjaśnień, procedura toczy się dalej bez udzielenia przez niego wyjaśnień. Nie można wówczas przyjąć żadnych kolejnych wniosków o usprawiedliwienie lub o możliwość udzielenia wyjaśnień.

7. Jeżeli wniosek o uchylenie immunitetu lub o skorzystanie z immunitetu opiera się na więcej niż jednej podstawie, każda z nich może być przedmiotem odrębnej decyzji. Sprawozdanie komisji może, w drodze wyjątku, zawierać propozycję, aby uchylenie immunitetu lub skorzystanie z immunitetu dotyczyło wyłącznie prowadzenia postępowania karnego, tak aby przed wydaniem prawomocnego orzeczenia poseł nie mógł zostać zatrzymany ani aresztowany oraz by nie można było podjąć żadnych innych kroków uniemożliwiających mu wykonywanie obowiązków wynikających z mandatu.

8. Komisja może wydać uzasadnioną opinię co do właściwości wyżej wymienionego organu oraz co do dopuszczalności wniosku, natomiast nie może w żadnym przypadku wypowiadać się o winie bądź braku winy posła oraz o zasadności wszczęcia wobec niego postępowania karnego na podstawie zarzutów, które są mu stawiane, nawet wtedy, gdy badanie wniosku pozwala komisji na dokładne zapoznanie się ze szczegółami sprawy.

(...)

3. Uzasadnienie proponowanej decyzji

W świetle ww. okoliczności faktycznych sprawa ta kwalifikuje się do zastosowania art. 9 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

Zgodnie z jego przepisami posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swojego państwa z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu tego państwa. Z kolei zgodnie z art. 26 konstytucji francuskiej członek parlamentu nie może być ścigany, poszukiwany, zatrzymany, aresztowany bądź sądzony z powodu wyrażonych poglądów w związku wykonywaniem swych funkcji lub z powodu głosowania, a ponadto żaden członek parlamentu nie może być aresztowany ani poddany pozbawieniu lub ograniczeniu wolności w sprawach dotyczących przestępstwa bez zgody parlamentu.

W celu podjęcia decyzji o ewentualnym uchyleniu immunitetu parlamentarnego danego posła Parlament Europejski stosuje własne utrwalone zasady. Według jednej z tych zasad immunitet jest zwykle uchylany, gdy wykroczenie wchodzi w zakres art. 9 protokołu nr 7, pod warunkiem że nie występuje w danej sprawie *fumus persecutionis*, tj. wystarczająco poważne i precyzyjne podejrzenie, że sprawę podniesiono z zamiarem zaszkodzenia politycznej działalności posła.

Nie istnieją powody, aby sądzić, że w tej sprawie zachodzi *fumus persecutionis*.

W odniesieniu do art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że poseł do Parlamentu Europejskiego może skorzystać z immunitetu bezwzględnego na gruncie tego artykułu, jeżeli wyraził opinię w czasie wykonywania obowiązków służbowych, z czego wynika wymóg bezpośredniego i oczywistego związku między wyrażoną opinią a obowiązkami parlamentarnymi¹.

W niniejszej sprawie zarzucane Marine Le Pen wypowiedzi wyraźnie nie stanowią opinii wyrażonych przezeń w ramach wykonywania obowiązków posłanki do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, którego wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości.

4. Podsumowanie

Mając powyższe na uwadze oraz zgodnie z art. 9 ust. 4 Regulaminu, Komisja Prawna zaleca Parlamentowi Europejskiemu uchylenie immunitetu parlamentarnego Marine Le Pen.

¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r. w sprawie C-163/10 *Patriciello*, ECLI: EU:C:2011:543, pkt 35.

**INFORMACJE O PRZYJĘCIU SPRAWOZDANIA
W KOMISJI PRZEDMIOTOWO WŁAŚCIWEJ**

Data przyjęcia	13.6.2017						
Wynik głosowania końcowego	<table><tr><td>+: </td><td>14</td></tr><tr><td>–: </td><td>1</td></tr><tr><td>0: </td><td>2</td></tr></table>	+:	14	–:	1	0:	2
+:	14						
–:	1						
0:	2						
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Joëlle Bergeron, Mady Delvaux, Rosa Estaràs Ferragut, Laura Ferrara, Mary Honeyball, Sajjad Karim, Sylvia-Yvonne Kaufmann, António Marinho e Pinto, Emil Radev, Evelyn Regner, Pavel Svoboda, Axel Voss, Tadeusz Zwiefka						
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Daniel Buda, Angel Dzhambazki, Heidi Hautala, Jens Rohde						